

II. ПЕТРО, СИН КУНЦЯ ОНИСИМА.

Початково кунєць Онисим провів свій скитище в малих розмірах, а тоді працював він там сам разом з своєю жінкою Маріною. Але коли кунєць хотів пізнати складовий рух, більшість з і за божою допомогою дійшло до того, що вже їх двоє не могло всю працю поконати, то прийшли на роботу молодих і випробовувалих людей до усіх. Тоді жінка Онисима не трудилася вже продажем товарів, але зайняла ся лише домою і кухнею та робила все, що до господарства йому належало.

Коли минуло шість літ від заложення скелю, на семім році поблагословив їх Всевишній Господь одним здоровим хлопчиком, котрого назвали Петриком. Дослідили вони ту свою єдину дитину, свою надію на будучність і виховували як ока в голіві, щоб малечку Петрикові що злого не приключило ся. А коли він вже зачав ходити своїми дрібненькими ніженьками і розумів тата і маму, тоді вже мав досвід до не міра, яких лийн сам хотів і що лийн йому забавляло ся. Бо чого лийн йому забракло, так сейчас біжить він до мами, а мама завжди прихильна своїй дитині, нічого йому не відмовить, а десь хоч би і з під землі.

В достатках і роскошах виростав Петрик і при старшій описі родичів кликав у добрі як паміх на маслі. А коли скінчило ся йому шість літ, записав його батько до школи.

Зачав Петрик ходити до школи. Батько з тої утіхи не жаднував грошей справити своєму однаковому красну школярську одіж і закурити потрібних книжок, і паміняв його що день, щоб добре учив ся. Але наймення батька якось не дуже принадали йому до серця, а шкільна наука йому і в голіві не була. Йому лийн було на гаді, щоб де виїти і з дітьми погуляти, або де якого збитка кому зробити.

Що бувало батько покунить книжки, син сейчас підре; що справить батько красну одіж, син сейчас новатє і пообдирає не собі. І так дви з тяжкою бідою покінчив він три класи нормальної школи, а батько видячи, що з ним не порадить, велів учителеви з дальньої шкільної науки його увільнити...

Як почув наш Петрик, що батько вже увільнив його від науки в школі, то аж підскочив з радості...

— Тож то, — подумав собі — тепер погуляю з моїми товаришами!

І так було. Гуляв дальше так як перед часом, коли його до школи записано.